

► 21 Febrero, 2016

D'ARA I D'AQUÍ MONTSE FRISACH

37
CULTURA
21.02.2016

Ramon Enrich, davant de les petites escultures de taller que exposa a l'Espai Volart
ORIOL DURAN

Arquitectures fora del temps

Ramon Enrich (Igualada, 1968) adverteix abans que tot que l'arquitectura l'apassiona més que la pintura. Així, no és estrany que la seva obra tingui una temàtica arquitectònica gairebé única, llevat de poques excepcions, com la tipografia. Els seus paisatges, que fins al 24 d'abril conviuen a l'Espai Volart de la Fundació Vila Casas de Barcelona amb els més orgànics de Jaume Mercadé, estan deshumanitzats. És com si una bomba de neutrons o una epidèmia hagués aniquilat aquesta plaga que som els éssers humans i només quedessin les restes de pedra dels habitatges que un dia van tenir un ús concret i alguna vegetació. Hi ha molt de silenci, un xic de desassossec però també de pau i vibració geomètrica i cromàtica en els paisatges de Ramon Enrich. Són universos de formes pures. "M'interessa donar facilitat constructiva a arquetips simplificats però hi ha també molta ironia en els meus paisatges", assegura.

Ressonen moltes influències en l'obra silenciosa del pintor: Mondrian i els constructivistes, Mies van der Rohe... Ell admet la claríssima de Giorgio de Chirico però sempre ha estat un gran admirador d'artistes com Donald Judd, David Hockney i Julian Schnabel, a qui defineix com "els meus mites". Com aquell que res, Enrich es va plantar als Estats Units a finals dels anys noranta i va acabar treballant i

fent d'assistent als estudis de tots tres artistes: "Volia veure com treballaven." Fins i tot va exposar al taller de l'escultor Donald Judd a Texas. Té un record especial per a David Hockney, a casa del qual va estar-s'hi dues setmanes i amb qui "vaig establir una certa amistat". Només en alguns detalls i en algunes obres es pot copsar alguna cosa de la pintura del pintor britànic en l'obra de Ramon Enrich. "El que més

'Ametlla II' (2014), fotografia pintada de Ramon Enrich

m'interessa de Hockney és la mirada", diu l'igualadí.

En els seus paisatges, Ramon Enrich aporta dignitat a les construccions que troben sovint al món rural: cases per a eines, dipòsits, refugis de pastor, barraques... Ha-

bitualment no parem gaire atenció a aquests habitatges. "Dono a aquesta arquitectura banal una dimensió de palau. Vull potenciar el paisatge rural per donar-li una visió monumental", afirma. Les basses, els xiprers, les retícules del camp, bardisses, ombres irreal... acaben sent en l'obra d'Enrich formes equilibrades i pures.

En el seu taller d'Igualada, Enrich també realitza petites construccions amb materials de rebuig, que són una mena de cases de l'ànima per a l'artista. Estan fetes amb objectes trobats, caps de sabates, trossos de xapa de ferro retallats... No es tracta desbossos, ni de dissenys previs. Simplement aquests materials, passats pel sedàs de la creativitat de l'artista, han esdevingut petites escultures que acompanyen l'artista en el taller en el seu procés de treball. Enrich ha volgut presentar unes quantes d'aquestes poètiques construccions, de caire més íntim, a l'exposició de l'Espai Volart. No és estrany, doncs, que l'obra d'Enrich intereSSI molt als mateixos arquitectes. Norman Foster, per exemple, té obra d'Enrich a la seva col·lecció privada.

Però, també molt interessat en el disseny i la fotografia, Enrich no només ha centrat la seva obra en les arquitectures i el paisatge. A la mostra, s'han inclòs algunes de les seves pintures amb tipografies, més abstractes, on juga més amb les textures. *

Art